

Prædiken søndag d. 20. august 2017.

Metodistkirken i Odense. ©Thomas Risager, D.Min.

Tekster: Matthæus 15,21-28

Nogen gange tager jeg mig selv i at ignorere facere eller hjemløse, som jeg ved, at når jeg passerer dem, så vil de have mig til at forholde mig til noget, som jeg ikke lige har lyst til eller tid til, så jeg ignorerer dem. Jeg lader som om, de ikke eksisterer.

Det er ikke særligt Jesus-agtigt at gøre sådan. Men faktisk gør Jesus præcis det samme i Matthæusevangeliets kapitel 15, hvor han ignorerer og diskuterer ret hjerteløst med en kana'anæisk kvinde.

Jesus er gået ind i områderne ved Tyros og Sidon. De navne siger måske ikke os så meget, men for Matthæusevangeliets oprindelige læsere, som var jødekristne, vil dette sige dem, at Jesus har forladt jødernes land.

Han er gået derind, hvor de fremmede bor. Hedningerne, de ikke jødiske. Dem som jøderne den gang i ikke flatterende vendinger kaldte for hunde.

En af dem, som Matthæusevangeliet er skrevet til vil være på vagt her.

Nu kommer kvinden og trænger sig på. Matthæus siger ovenikøbet, at hun er kanaaæer. Dermed er det stadfæstet, at hun ikke blot er upopulær, men direkte uren. Et undermenneske set med datidens øjne.

“Forbarm dig over mig, Herre, Davids søn! Min datter plages slemt af en dæmon.”¹

Jesus ignorerer hende. Han lader som om, hun ikke eksisterer.

Den jødiske eller jødekristne læser vil vil blive bekræftet i, at hun får som hun har fortjent. Vi kan nemlig ikke have med den slags mennesker at gøre. Deres verdenssyn og tro er direkte skadelig. Hvor er det godt, at Jesus ignorerer hende.

Og disciplene, de har også forstået det, da de vil sende hende væk.

Jesus bekræfter dem i det. Han svarede: “Jeg er ikke sendt til andre end til de fortabte får af Israels hus.”²

Senere i Matthæusevangeliet er det slået fast, at evangeliet skal prædikes i hele verden.³ Men her i begyndelsen af evangeliet er det Jesu opfattelse, at det er jøderne først, og så hedninger.

Det gjaldt kvindens syge datter. Så hun kastede sig ned og bad om hjælp.

“Herre, for de små hunde æder da af de smuler, som falder fra deres herres bord.”⁴

Det er meget nedværdigende opførsel og sprog. Kvinden taler tidens sprog, ligesom Jesus gør det.

Det sker et skifte her, som er væsentligt.

¹ Matt 15,22

² Matt 15,24

³ Matt 24,14

⁴ Matt 15,27

3 af 5

Jeg hævder ikke, at vide, hvad der er foregået i hovedet på Jesus.

Vi skal huske at Jesus er opdraget jøde, og hele sit liv, har han fået at vide, at de, som tror og tænker som ham og hans familie er rigtige. De andre er helt enkelt forkert på den. De tager fejl, så alvorligt, at vi kalder dem for hunde. Ignorer dem, og lader som om de ikke findes.

Det er den baggrund han har med, men han ser en mor, der tigger for sin datters liv. Han ser hendes frygt og mærker hendes tro og længsel. Lige der sammen med den kanaánæiske kvinde bryder han med alt, hvad han tidligere har lært. Alt hvad han troede var sandt og rigtig omkring kaananæere skiftede han synspunkt på.

Han kunne ikke længere omtale hende som en ussel hund. Nu så han bag facaden og alt det han har lært at holde afstand fra. Her så han et menneske og fandt en tro.

Denne diskussion får kæmpe indlydelse på hvordan vi som kristne bør forholde os til mennesker med anden tro og baggrund end vores.

Vi lever i en verden, som i tiltagende grad bliver polariseret. Vi hører andre mennesker omtalt på langt værre måder, end det vi er vidner til, Jesus gør her.

Vi oplever at mennesker begår terror i Guds navn. Vi hører at Islamisk Stat med stolthed påtager sig ansvaret for enhver idiot, der kører ind i mennesker med en bil.

Det fylder os naturligvis med afsky og det skal det.

4 af 5

Jeg tager afstand fra enhver form for vold, diskriminering og had. Det er naturligvis de ekstreme ytringer, jeg tager afstand fra. Jeg fordømmer det, hver gang, der står muslimer bag det, hver gang der står jøder bag det og hver gang der står kristne bag det.

Det er så nemt bare at sige og mene at de andre er nogle hunde, for nu at bruge Jesu ord.

Vi hører meget om ekstreme muslimer. Vi læser om ekstreme jøder, og tro mig, der findes også masser af forskruede kristne.

De mennesker vi ikke hører om, er de fornuftige muslimer, jøder og kristne. De udgør langt hovedparten i alle tre grupperinger. Det tavse flertal.

I vores måde at forholde os til andre mennesker og måske anderledes tro, er det utroligt vigtigt, at vi bruger et sprog, der ikke øger polariseringen og dermed giver brændstof til den frygt og fremmedgørelse, som så nemt kommer til at råde.

I begyndelsen af denne beretning, havde Jesus et mindset, som var polariserende. Men han opdager at han står overfor et menneske, der ikke lever op til alle de fordomme, han havde fået.

Han så kvinde, som den hun var med de længsler og den tro hun havde. Det forandrede alt. - Ikke bare for kvinden, hvis datter blev rask, men også for Jesus og alle os, der forsøger at følge efter ham.

Når vi læser om, hører om, taler om en, som vi betragter som fremmed, så udfordrer det, at vi gerne vil efterfølge

5 af 5

Jesus, os til at se, at vi står ansigt til ansigt med en næste, som vi jo er forpligtet til at elske.

Det er muligt at de holdninger, vi står overfor er onde, men der er altid et menneske bag.

I Romerbrevets afsnit om livet efter Guds vilje, udfordrer Paulus de kristne. Han siger: "Lad dig ikke overvinde af det onde, men overvind det onde med det gode."⁵

Kærligheden skal have det sidste ord!

Amen

Salme: Inden jeg har søgt dig, har du fundet mit hjerte

⁵ Rom 12,21